

Arrest

nr. 215 647 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Afghaanse *alias* Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 204 890 van 5 juni 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 22 februari 2018 en dient een asielaanvraag in op 26 februari 2018.

Uit een vingerafdrukkenonderzoek en de daaropvolgende hit in het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeker werd geregistreerd in Bulgarije op 3 mei 2017 en in Kroatië op 4 februari 2018.

Op 23 februari 2018 wordt verzoeker gehoord in het kader van zogenaamde Dublinverhoor.

Op 6 april 2018 vragen de Belgische autoriteiten aan de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 6 april 2018 wordt verzoeker bijkomend gehoord in verband met de overdracht naar Kroatië.

Op 19 april 2018 stemmen de Kroatische autoriteiten in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

Alias: [...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 22.02.2018 bij onze diensten aan en verzocht op 26.02.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde geen persoonlijke - of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 03.05.2017 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije en op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië.

Op 23.03.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde hij In februari of maart 2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en hij stelde eerst naar Pakistan te zijn gereisd waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar Iran waar hij 8 a 10 nachten verbleef alvorens verder door te reizen naar Turkije waar hij waar ca. 10 maanden verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar Bulgarije en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 03.05.2017 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Bulgarije maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Hij verklaarde langer dan 5 maanden in Bulgarije te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Servië waar hij 5 tot 6 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Kroatië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Hij verklaarde 15 tot 20 dagen in Kroatië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Italië, met een transit via Slovenië. Betrokkene verklaarde vervolgens 5 nacht in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België, met een transit via Frankrijk Betrokkene verklaarde 21.02.2018 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een

overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde dat de mensen in België vriendelijk zijn en dat zij de vluchtelingen opvangen en goed behandelen. Hij verklaarde ook dat de mensen in België inderdaad zeer vriendelijk zijn ten opzichte van hem. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat telkens wanneer hij werd opgepakt door de Kroatische politie hij werd geslagen en hij stelde dat dit in totaal acht keer gebeurde. Hij verklaarde dan ook niet gelukkig te zijn geweest in Kroatië omdat hij er onmenselijk werd behandeld.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 06.04.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties, die op 19.04.2018 instemden met dit verzoek op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om Internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake het verkrijgen van internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om Internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde dat de mensen zeer vriendelijk zijn in België en dat hij dit tevens ook ervaren heeft in België. Hieromtrent benadrukken we dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet

toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. In dit verband wensen we te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief omwille van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Kroatië (cfr. EUODAC-resultaat type 1). Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Kroatische autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 waarbij ze ons informeren dat betrokkene op 04.02.2018 de intentie uitte om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken.

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord voor de terugname van betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd de procedure tot het verkrijgen van internationale van betrokkene stopgezet op 22.03.2018. Dit heeft ertoe geleid dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemmen met de terugname van betrokkene. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal daarbij dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene hierbij niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We benadrukken dan ook dat bovenstaande elementen impliceren dat, indien de Kroatische autoriteiten besluiten dat zijzelf de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, dit verzoek wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, alsook betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat vluchtelingen in België opgevangen en goed behandeld worden, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Kroatië daarbij ook de nodige bescherming, opvang en behandeling zal bieden aan betrokkene. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDArapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen.

In dit verband verwijzen we ook dat het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tuckoric and Goranka Lalic Novak, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 16.04.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport

wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (p. 38)

Verder toont het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk aan dat verzoekers om internationale bescherming in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en het rapport maakt geen melding van structurele problemen ter zake. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië (p. 60-65) ook aan dat verzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Echter merken we wel op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA-rapport aantoont dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de procedure tot verkrijgen van internationale bescherming, waardoor de procedure eventueel geschorst of stopgezet werden in Kroatië, weliswaar opnieuw om internationale bescherming moeten verzoeken na aankomst in Kroatië maar dat dit verzoek niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer het verzoek om internationale bescherming expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de stopzetting van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming impliciet werd vastgesteld door de Kroatische autoriteiten omwille van het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet vóór de effectieve indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 2000. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand wel dat hij aan zijn rechterzijde een litteken heeft ten gevolge van een schotwond maar er werden desbetreffend tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere elementen aangebracht. Er zijn dan ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene die aanleiding om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken en stelde hij in dit verband dat hij zijn interview zonder enige problemen kan uitvoeren. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft. Het werd dan ook tot op heden door betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3). Verder wensen we ook te benadrukken dat

betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU en verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en verzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat betrokkene pas op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië waardoor hij niet onder bovenstaande aanbeveling valt.

We merken verder op dat betrokkene betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde dat hij niet gelukkig was in Kroatië en hij stelde dat hij onmenselijk behandeld werd in Kroatië. Zo verklaarde hij dat hij telkens geslagen werd door de Kroatische politie op momenten dat hij gearresteerd werd in Kroatië. In dit verband wensen we vooreerst te benadrukken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen alsook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Zo merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt in welke context deze incidenten plaatsvond en op basis van welke gronden hij gearresteerd werd in Kroatië. Op basis van de verklaringen en de elementen van het dossier kan echter wel besloten worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaring van betrokkene dat hij aan de Kroatische autoriteiten duidelijk maakte dat hij niet in Kroatië wou blijven wat tevens ook aantoont dat betrokkene eventueel enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend.

We wensen in dit verband echter wel te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië dat aantoont dat er recentelijk meer rapporten verschenen zijn betreffende een mogelijke refoulement en pushbacks aan de Kroatische grens. Algemeen wordt er gesproken over een sterk protectionistisch beleid in Kroatië met een strikte grensmanagement; met als gevolg, zoals gerapporteerd door verscheidene NGO's, een beperkte toegang tot het Kroatische grondgebied en het systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming, (p. 14) Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een monitoringmissie van het UNHCR in 2016. In deze missie werd vervolgens geen onwettige praktijk vastgesteld waardoor er vervolgens geen definitieve conclusies getrokken konden worden omtrent een mogelijke systematische Weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder toont het AIDA-rapport aan dat er vervolgens in 2017 vier bijkomende grensbezoeken werden uitgevoerd uitgaande van het UNHCR waarbij vervolgens opnieuw geen onwettige praktijken geïdentificeerd werden. Toch blijkt ook het AIDA-rapport dat er door verscheidene NGO's, alsook het EU Agency for Fundamental Rights, blijvende moeilijkheden gemeld worden betreffende pushbacks en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter wensen we te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten verscheidene initiatieven nemen en zullen nemen desbetreffend. Zo werd vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken, in combinatie met het UNHCR en Croatian Law Centre, een nieuwe monitoring missie opgestart ("Monitoring the conduct of police officers of the Ministry of Interior in the field of illegal immigration and asylum") waarbij er in de toekomst verscheidene grensadministraties bezocht zullen worden met het oog op het verkrijgen van inzicht omtrent de behandeling van irreguliere

migranten en potentiële verzoekers om internationale bescherming. Daarnaast toont het rapport ook aan dat tevens ook het UNHCR desbetreffend investeert in verscheidene opleidingen en trainingen voor de grensautoriteiten in Kroatië, (p. 19-21)

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene ook aan dat betrokkene in Kroatië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven.

We wensen verder wel te verwijzen naar het feit dat verscheidene ngo's en burgerorganisaties in een recent rapport bezorgdheden hebben geuit over een toegenomen trend van weigeringen van verzoeken om internationale bescherming na een advies gegeven door de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit zou vervolgens leiden tot ongemotiveerde beslissingen waartegen de beroepsprocedures moeizaam zouden kunnen worden opgestart. Desbetreffend merken we op hiervan geen melding wordt gemaakt in het geactualiseerde AIDA-rapport in Kroatië en benadrukken we dat het rapport niet aantoonst dat deze beslissingen een onmenselijk behandeling impliceren in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wordt er ook geen melding gemaakt van het feit dat er vervolgens sprake zou zijn van mogelijke refoulement ten opzichte van Kroatië en ten opzichte van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 terugkeren naar Kroatië. Verder merken we op dat het rapport zich focust op een zeer specifieke groep van beslissingen vanuit de Kroatische autoriteiten, namelijk die beslissingen die genomen worden na advies van de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit is een zeer beperkte focus om vervolgens systematische conclusies te trekken over de algemene behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië of over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen. Verder merken we ook op dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen informatie weergeeft die obstakels aantonen betreffende de toegang tot de beroepsprocedures in Kroatië, (p. 28-29) Daarnaast wijzen we er ook op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een litteken te hebben ten gevolge van een schotwonde maar deze problemen betreffende zijn gezondheidstoestand werden tot op heden niet verder geduid of gestaafd aan de hand van specifieke of concrete medische attesten of andere elementen. Er zijn dan ook in het administratief dossier van betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien, (p. 71-74)

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is

voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker op 4 juni 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende, werd verworpen bij arrest nr. 204 890 van 5 juni 2018. Daarop werd verzoeker overgedragen aan de Kroatische asielinstanties.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 20.5 juncto artikel 20.2 van de Dublin III-verordening. Het luidt als volgt:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord tot terugname van de betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van betrokkene stopgezet op 22.03.2018. Dit heeft ertoe geleid dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van art. 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Een terugname op grond van art. 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaard voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die bevoegd is voor het internationale verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.”

Art. 20(5) van de Verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Het artikel behelst de situatie dat een asielzoeker zich onttrekt aan de lidstaat die moet onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is. Het artikel voorziet dat in voorkomend geval de onderzoekende lidstaat verplicht is om de asielzoeker terug te nemen met het oog op de afronding van het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat.

Het artikel veronderstelt dat een verzoek om internationale bescherming is ingediend en dat een procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat lopende is.

“ De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat

ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”-

In casu is er niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van art. 20(5) Vo 604/2013. Verzoeker heeft namelijk nooit een asielaanvraag ingediend in Kroatië, laat staan dat daar een onderzoek lopende was naar de verantwoordelijke lidstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verzoeker louter de intentie zou hebben geuit een asielaanvraag in te dienen, maar er nooit een asielaanvraag werd geregistreerd.

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord tot terugname van de betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming

Het loutere uiten van de intentie om een asielaanvraag in te dienen (een intentie die trouwens ontkend wordt door verzoeker) staat niet gelijk aan het indienen van een asielaanvraag onder de Verordening 604/2013.

Zie art. 20.2 Verordening 604/2013:

1. De procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, vangt aan zodra het verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.

2. Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker nooit enige asielaanvraag heeft ingediend, zodat art. 20(5) Vo 604/2013 manifest niet van toepassing is.

Als gevolg hiervan heeft de Belgische overheid geheel verkeerdelijk geoordeeld dat zij niet zelf diende over te gaan tot een onderzoek naar de bevoegde lidstaat, doch dit onderzoek toekwam aan Kroatië op grond van art. 20(5) Vo 604/2013.”

2.1.2. Verzoeker ontkent in essentie dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië, en zelfs niet de intentie daartoe heeft geuit, en dat in ieder geval het verzoek nooit werd geregistreerd, zodat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van art. 20.5 van de Dublin III-verordening.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. In dit verband wensen we te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoont dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief omwille van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Kroatië (cfr. EUODAC-resultaat type 1). Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Kroatische autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 waarbij ze ons informeren dat betrokkene op 04.02.2018 de intentie uitte om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken.

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord voor de terugname van betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd de procedure tot het verkrijgen van internationale van betrokkene stopgezet op 22.03.2018. Dit heeft ertoe geleid dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemmen met de terugname van betrokkene.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde het EUODAC-systeem heeft geraadpleegd en het "Eurodac search result" een positief resultaat gaf, "HR11802700016N".

Volgens artikel 24.4 iuncto artikel 9.1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna verkort: de Eurodac-verordening) wijst "HR" op de kenletters van de lidstaat –*in casu* Kroatië- en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt.

Verzoekers blote bewering dat hij nooit de intentie heeft geuit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, blijft, bij gebrek aan concrete argumenten, niet overeind.

Waar verzoeker stelt dat zelfs het loutere feit dat hij de intentie zou hebben geuit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen niet toelaat om toepassing te maken van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening omdat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat hij het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming, moet worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 in de zaak C-670/16, Mengesteab. In dit arrest heeft het Hof geoordeeld dat *"artikel 20, lid 2, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend wanneer een door een overheidsinstantie opgesteld document dat geldt als bewijs dat een derdelander om internationale bescherming heeft verzocht, is ontvangen door de instantie die is belast met de uitvoering van de verplichtingen die uit genoemde verordening voortvloeien en in voorkomend geval ook wanneer alleen de belangrijkste inlichtingen in een dergelijk document, maar niet het document zelf of een afschrift daarvan, door die instantie zijn ontvangen."*

Gelet op hetgeen hiervoor reeds werd vastgesteld, is de Raad van oordeel dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming wel degelijk kan worden geacht te zijn ingediend zoals bedoeld in artikel 20.2 van de Dublin III-verordening en verzoeker derhalve niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat *in casu* artikel 20.5 van de Dublin III-verordening niet van toepassing zou zijn.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 23 en 46 van de Richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Bij zijn terugkeer naar Kroatië loopt verzoeker een risico op een schending van art. 23 + 46 Richtlijn 2013/32

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Verder wensen we te verwijzen naar het feit dat verschillende ngo's en burgerrechtenorganisaties in een recent rapport bezorgdheden hebben geuit over een toegenomen trend van weigeringen van verzoeken om internationale bescherming na een advies gegeven door de Kroatische Security Intelligence Service (SOA). Dit zou vervolgens leiden tot ongemotiveerde beslissingen waartegen de beroepsprocedure moeizaam zouden kunnen worden opgestart. Desbetreffend merken we op dat hiervan geen melding wordt gemaakt in het geactualiseerde AIDA – rapport in Kroatië en benadrukken we dat dit rapport niet aantoont dat deze beslissingen een onmenselijke behandeling impliceren in het kader van art. 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Daarnaast wordt ook geen melding gemaakt van het feit dat er vervolgens sprake zou zijn van een mogelijk refoulement ten opzichte van Kroatië. Verder merken we op dat dit rapport zich focust op een zeer specifieke groep van beslissingen vanuit de Kroatische autoriteiten nl. Die beslissingen die genomen worden na advies van SOA."

Deze stelling is incorrect. Immers slechts een paar maanden voor de uitvaardiging van het meest recente AIDA-rapport voor Kroatië, heeft ECRE zelf een afzonderlijk artikel gewijd aan voormelde

problematiek. Bovendien is het AIDA-rapport niet het enige landrapport dat in aanmerking zou mogen worden genomen voor de beoordeling van de situatie in Kroatië:

Zie ECRE Croatia: Increasing rejections of asylum claims based on classified security reasons, 2/05/17

Croatian civil society organisations Are You Syrious and Centre for Peace Studies have published a report raising concerns over the increasing trend of rejection of asylum applications by the Croatian Asylum Department following negative security recommendations by the Security Intelligence Agency (SOA).

Under Croatian law, the SOA issues an unmotivated opinion on the security situation of asylum seekers, which is binding upon the Asylum Department. If the opinion finds there to be a 'security obstacle' to granting international protection, the Asylum Department is obliged to reject the asylum application even if the claim is well-founded, without having access to the reasoning of the SOA.

The SOA has become more actively involved in asylum proceedings throughout 2016, leading to several decisions being rejected on security grounds without further motivation, as reported by ECRE in its fact-finding visit. Since the beginning of 2017, as many as 30 people, mainly from Iraq and Syria, have had their claims rejected on the basis of negative security recommendations. Many of them had been returned to Croatia from other countries under the Dublin Regulation.

Appealing such a decision before the Croatian Administrative Court is highly difficult due to the absence of key procedural guarantees such as access to the relevant files by the asylum seeker and their legal representative. In previous litigation concerning the use of classified SOA recommendations to justify detention of asylum seekers, the Administrative Court found no basis for imposing detention in the cases concerned.

Similar issues are raised in the context of return cases in Poland. In a recent case, the Supreme Administrative Court found that a return decision based on classified security intelligence was lawful, thus raising questions around the respect of the right to an effective remedy.

Vrij vertaald: "De Kroatische burgerrechtenorganisaties Are You Syrious en het Centrum voor Vredesstudies hebben een rapport gepubliceerd waarin bezorgdheid wordt geuit over de toenemende trend dat asielaanvragen worden geweigerd door de asielinstanties op grond van een negatief veiligheidsadvies van SOA.

Volgens de Kroatische wet kan SOA een niet-gemotiveerd veiligheidsadvies uitvaardigen over een asielzoeker dat bindend is voor de asielinstanties. Als het advies vermeldt dat er een veiligheidsobstakel is tegen de toekenning van de vluchtelingenstatus, moeten de asielinstanties de asielaanvraag verwerpen zelfs als de aanvraag gegrond is, zonder toegang te krijgen tot de motivatie van SOA.

SOA heeft zich steeds meer gemoeid met asielaanvragen gedurende 2016, hetgeen leidde tot verschillende weigeringsbeslissingen, die niet gemotiveerd waren, zoals ook door ECRE werd gemeld naar aanleiding van het missie ter plaatse. Sinds het begin van 2017 werden de asielaanvragen geweigerd omwille van veiligheidsredenen van minstens 30 mensen, voornamelijk uit Syrië en Irak. Velen waren teruggestuurd naar Kroatië door andere landen door de Dublin Verordening.

Het is bijzonder moeilijk om beroep aan te tekenen tegen deze beslissingen voor de Kroatische administratieve rechtbank omdat essentiële procedurele waarborgen ontbreken, zoals het recht op toegang tot het dossier van de asielzoeker en zijn advocaat. In eerdere beslissingen over detentie van asielzoekers op basis van veiligheidsoverwegingen van SOA, heeft de Administratieve rechtbank geoordeeld dat er geen basis was om over te gaan tot detentie.

Gelijkaardige problemen rijzen in het kader van terugkeerdossiers in Polen. In een recente zaak oordeelde de Hoogste Administratieve Rechtbank dat een beslissing gebaseerd op vertrouwelijke veiligheidsoverwegingen wettig was, waardoor bezorgdheid rijst omtrent het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel."

Los van de vraag of voormelde praktijk leidt tot een schending van het non-refoulementsbeginzel, staat in elk geval vast dat voormelde rechtspraktijk onwettig is, en dat hiertegen geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat. Aldus maakt Kroatië zich schuldig aan een schending van art. 23 Richtlijn

2013/32/EU dat voorziet in het recht op toegang tot de informatie in het dossier alsook art. 46 dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.”

2.2.2. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel. Het luidt als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de volgende problemen heeft gekend in Kroatië:

We merken verder op dat betrokkene betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde dat hij niet gelukkig was in Kroatië en hij stelde dat hij onmenselijk behandeld werd in Kroatië. Zo verklaarde hij dat hij telkens geslagen werd door de Kroatische politie op momenten dat hij gearresteerd werd in Kroatië.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Belgische overheid vindt over onvoldoende informatie te beschikken hieromtrent. Zonder bijkomende informatie in te winnen en zonder dat dit enige grondslag vindt in het dossier, besluit de Belgische overheid dat verzoeker het geweld ongetwijfeld zelf heeft uitgelokt:

“In dit verband wensen we vooreerst te benadrukken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen alsook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Zo merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt in welke concrete context deze incidenten plaatsvonden en op basis van welke gronden hij gearresteerd werd in Kroatië. Op basis van de verklaringen en elementen in het dossier kan echter wel worden besloten dat de feiten zich afspeelden in het kader van een grenscontrole, waar mensen zich met alle macht proberen te onttrekken en registratie en snel verder willen trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij aan de Kroatische autoriteiten duidelijk maakte dat hij niet in Kroatië zou blijven wat tevens ook aantoont dat betrokkene eventueel ook enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang gerechtvaardigd zijn. Art. 3 EVRM waarborgt het recht van de onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze delicate evenwichten. Van de politie mag derhalve verwacht worden dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenverelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden.”

In werkelijkheid heeft verzoeker verschillende pogingen ondernomen om vanuit Servië naar Kroatië te gaan. Tijdens deze pogingen werd hij door de grenspolitie teruggestuurd naar Servië. Daarbij gebruikte de grenspolitie geweld (stampen met de voeten, slagen met knuppels). Verzoeker was gevlucht vanuit Afghanistan, maar werd door de Kroatische autoriteiten teruggedreven naar Servië. Tijdens deze gewelddaden werd verduidelijkt dat verzoeker niets te zoeken had in Kroatië. Pas na herhaalde incidenten met de grenspolitie, werden de vingerafdrukken van verzoeker genomen, zonder dat hem verduidelijkt werd dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend. Gezien het gewelddadige optreden van de politie heeft verzoeker het land verlaten om uiteindelijk door te reizen naar België.

De verklaringen van verzoeker worden bevestigd door diverse landinformatie, die eveneens gewag maakt van teruggrijvingen van vluchtelingen naar de Servische grens. Ook het AIDA verslag, waarnaar de Belgische overheid verwijst, maakt duidelijk melding van deze verontrustende praktijken (pagina 1 en verder):

“Reports of refoulement or push backs at the border have increased in recent years”

Vrij vertaald: “Rapporten over refoulement en push backs aan de grens zijn toegenomen.”

In de pagina's 19 en verder van het AIDA-verslag wordt vervolgens uitgebreid toegelicht dat Kroatië zich inderdaad schuldig maakt aan refoulement van vluchtelingen.”

2.2.3. Het tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk uitgebreid heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Verzoeker is van oordeel dat de conclusie van de gemachtigde, met name *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 20(5) van Verordening 604/2013.”*, niet kan worden gevolgd, in essentie om twee redenen.

In eerste instantie wijst verzoeker op een toegenomen trend dat verzoeken om internationale bescherming worden geweigerd op grond van een bindend negatief niet-gemotiveerd veiligheidsadvies van de SOA, tegen dewelke het bijzonder moeilijk beroep aantekenen is omdat essentiële procedurele waarborgen ontbreken. Op die manier maakt Kroatië zich ook schuldig aan de schending van de artikelen 23 en 46 van de richtlijn 2013/32

De Raad stelt vast dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden, stellende wat volgt:

“We wensen verder wel te verwijzen naar het feit dat verscheidene ngo's en burgerorganisaties in een recent rapport bezorgdheden hebben geuit over een toegenomen trend van weigeringen van verzoeken om internationale bescherming na een advies gegeven door de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit zou vervolgens leiden tot ongemotiveerde beslissingen waartegen de beroepsprocedures moeizaam zouden kunnen worden opgestart. Desbetreffend merken we op hiervan geen melding wordt gemaakt in het geactualiseerde AIDA-rapport in Kroatië en benadrukken we dat het rapport niet aantoonde dat deze beslissingen een onmenselijk behandeling impliceren in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wordt er ook geen melding gemaakt van het feit dat er vervolgens sprake zou zijn van mogelijke refoulement ten opzichte van Kroatië en ten opzichte van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 terugkeren naar Kroatië. Verder merken we op dat het rapport zich focust op een zeer specifieke groep van beslissingen vanuit de Kroatische autoriteiten, namelijk die beslissingen die genomen worden na advies van de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit is een zeer beperkte focus om vervolgens systematische conclusies te trekken over de algemene behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië of over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen. Verder merken we ook op dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen informatie weergeeft die obstakels aantonen betreffende de toegang tot de beroepsprocedures in Kroatië, (p. 28-29) Daarnaast wijzen we er ook op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.”

Verzoeker stelt dat het AIDA-rapport niet het enige landenrapport is dat in aanmerking zou mogen worden genomen, en citeert uit een artikel van ECRE over de door hem aangehaalde problematiek.

De Raad is echter van oordeel dat verzoeker hiermee geen gebrek in het onderzoek door de verwerende partij aan het licht brengt: immers uit de bewoordingen zelf van de beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met problemen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in het algemeen, en met de gelijklopende informatie van ngo's en burgerorganisaties in een recent rapport, maar dat hij enerzijds van oordeel is dat het gaat om een té beperkte focus waaruit geen conclusies kunnen worden getrokken voor wat betreft de algemene behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië, en anderzijds verwijst naar het meest recente en onder meer door ECRE gecoördineerde rapport van AIDA dat geen informatie

weergeeft met betrekking tot obstakels betreffende de toegang tot beroepsprocedures in Kroatië, waaraan hij nog toevoegt dat verzoeker ook één en ander kan aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM. Verzoeker, die geen andere concrete argumenten bijbrengt om deze beoordeling in een ander daglicht te stellen, toont niet aan dat deze genuanceerde beoordeling van de voorhanden zijnde informatie en de conclusie die daaruit wordt getrokken, met name dat eruit niet blijkt dat personen die aan Kroatië worden overgedragen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, kennelijk onredelijk is, of onzorgvuldig, dan wel in strijd met artikel 3 van het EVRM of met het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij had verklaard dat hij telkens geslagen werd door de politie in Kroatië en stelt dat de gemachtigde zonder hierover bijkomende informatie in te winnen en zonder enige grondslag in het dossier heeft gesteld dat verzoeker het geweld zelf heeft uitgelokt. Verder stelt hij dat hij in werkelijkheid verschillende pogingen heeft ondernomen om vanuit Servië naar Kroatië te gaan maar telkens door de grenspolitie werd teruggestuurd naar Servië, waarbij politiegeweld werd gebruikt. Deze verklaringen worden bevestigd door diverse landeninformatie waarin gewag wordt gemaakt van terugdrijvingen en pushbacks aan de grens, zo ook het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport. Pas na herhaalde incidenten werden verzoekers vingerafdrukken genomen zonder dat hem werd verduidelijkt dat hij een asielaanvraag had ingediend.

Tijdens het Dublingehoor antwoordde verzoeker, op de vraag om welke redenen Kroatië de aanvraag niet zou kunnen of mogen behandelen: *“elke keer ik opgepakt werd door de politie in Kroatië, werd ik geslagen. Ik werd in totaal 8 keer opgepakt en geslagen. Ik was er niet gelukkig omdat ik er onmenselijk werd behandeld.”*

De verwerende partij heeft daarop in eerste instantie vastgesteld dat verzoeker deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen en desbetreffend geen enkel begin van bewijs aanbracht, niet verduidelijkt in welke context de incidenten plaatsvonden en op basis van welke gronden hij zou zijn gearresteerd. Verzoeker betwist dit niet, doch geeft aan dat de gemachtigde hierover bijkomende informatie had moeten inwinnen. Echter, de thans bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag, zodat de bewijslast in beginsel bij de aanvrager berust, die alle mogelijke elementen die zijn aanvraag rechtvaardigen ter kennis moet brengen van het bestuur. Bovendien laat verzoeker volledig in het midden welke informatie de verwerende partij bijkomend had kunnen vergaren die een andere wending zou hebben kunnen gegeven aan het besluitvormingsproces. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij zelf op zoek is gegaan naar een objectieve context waarbinnen de verklaringen van verzoeker zouden kunnen passen. Aangezien verzoeker ook verklaarde dat in Kroatië zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij “hen” naar aanleiding daarvan vertelde dat hij er niet wilde blijven omdat hij er niet kon studeren en dat hij, nadat zijn vingerafdrukken werden genomen, mocht beschikken, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben vastgesteld dat de feiten zich afspeelden in het kader van een grenscontrole waar mensen zich met alle macht willen onttrekken aan registratie en snel willen verder trekken.

Verzoeker situeert het politiegeweld waar hij mee af te rekenen kreeg nu trouwens ook zelf binnen de context van zijn pogingen tot overschrijding van de grens, en stelt dat hij telkens werd teruggedreven vanuit Kroatië naar de Servische grens en dat dit met het nodige politiegeweld gepaard ging. Niettegenstaande het gegeven dat hij thans voor de eerste keer een dergelijke wending geeft aan zijn verklaringen, blijkt dat de verwerende partij ook met deze hypothese rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing, waar zij heeft vastgesteld dat *“er recentelijk meer rapporten verschenen zijn betreffende een mogelijke refoulement en pushbacks aan de Kroatische grens”* en dat *“Algemeen wordt er gesproken over een sterk protectionistisch beleid in Kroatië met een strikte grensmanagement; met als gevolg, zoals gerapporteerd door verscheidene NGO's, een beperkte toegang tot het Kroatische grondgebied en het systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming, (p. 14) Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport aantoonde dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een monitoringmissie van het UNHCR in 2016. In deze missie werd vervolgens geen onwettige praktijk vastgesteld waardoor er vervolgens geen definitieve conclusies getrokken konden worden omtrent een mogelijke systematische Weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder toont het AIDA-rapport aan dat er vervolgens in 2017 vier bijkomende grensbezoeken werden uitgevoerd uitgaande van het UNHCR waarbij vervolgens opnieuw geen onwettige praktijken geïdentificeerd werden. Toch blijkt ook het AIDA-rapport dat er door verscheidene NGO's, alsook het EU Agency for Fundamental Rights, blijvende moeilijkheden gemeld worden*

betreffende pushbacks en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter wensen we te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten verscheidene initiatieven nemen en zullen nemen desbetreffend. Zo werd vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken, in combinatie met het UNHCR en Croatian Law Centre, een nieuwe monitoring missie opgestart ("Monitoring the conduct of police officers of the Ministry of Interior in the field of illegal immigration and asylum") waarbij er in de toekomst verscheidene grensadministraties bezocht zullen worden met het oog op het verkrijgen van inzicht omtrent de behandeling van irreguliere migranten en potentiële verzoekers om internationale bescherming. Daarnaast toont het rapport ook aan dat tevens ook het UNHCR desbetreffend investeert in verscheidene opleidingen en trainingen voor de grensautoriteiten in Kroatië, (p. 19-21)". Zij besluit echter dat "het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene ook aan dat betrokkene in Kroatië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven."

Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is of in strijd met artikel 3 van het EVRM, temeer nu hij blijkens de gegevens van het dossier wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn intentie om een verzoek om internationale bescherming te uiten en de Kroatische autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoeker nadat zij daartoe waren verzocht door de Belgische autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. Het weze daarbij nog benadrukt dat de verwerende partij stelde:

"In dit verband verwijzen we ook dat het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tuckoric and Goranka Lalic Novak, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 16.04.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) bevestigt dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (p. 38)

Verder toont het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk aan dat verzoekers om internationale bescherming in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en het rapport maakt geen melding van structurele problemen ter zake. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië (p. 60-65) ook aan dat verzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen."

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan waaruit blijkt dat daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen; verzoeker legt geen concrete gegevens voor waaruit kan blijken dat verwerende partij zich op onjuiste informatie steunde of onjuiste conclusies trok uit de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd en heeft niet aangetoond dat het onderzoek onvolkomen was of dat hij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat er geen gegevens voorliggen die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook het tweede en het derde middel niet gegrond zijn, zodat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS